

E d i t o r i a l

SOM-HI!

L'ensenyament és una tasca que involucra un gran nombre de persones. Des de pares i educadors a alumnes, ben bé es podria dir que tots, sempre, ens trobem en una o altra fase d'aprenentatge. Malauradament, hi ha qui pensa erròniament que aquest s'acaba a l'aula on s'ha estudiat una diplomatura o una llicenciatura, sense adonar-se que els continguts apresos són caducs en un període curt de temps. D'aquí que la uniformitat no existeixi: de fet hi ha joves amb mentalitat i sapiència llibresca mal païda, i adults amb mentalitat, esperit i cor de jove.

Al revés del que opina força gent, no pensem que l'ensenyament sigui una feina amb més transcendència que qualsevol altra. El que sí sabem és que s'ha de fer amb ganes, la qual cosa implica estar en forma i al dia; que s'ha de buscar la simbiosi real entre teoria i pràctica; que s'ha de fer pensar a l'alumne a partir de la comprensió aprofundida de la realitat que ens envolta i, sobretot, que s'ha de treballar amb dosis de competència, plenament assumida per no enredar els que tenim al davant, sovint indefensos enfront d'un professor desmenjat intel·lectualment, abúlic d'aprendre i d'investigar en la seva feina, funcionari en el mal sentit de la paraula, entregat a les urpes de l'administració, atrapat en les busques del rellotge i del calendari.

De *supermans* no n'hi ha a l'ensenyament, ni tampoc hi fan falta. En canvi, el somni de la utopia és necessari i per això sabem que s'ha de buscar en les ganes boges d'aprendre, i que no val a parar, que s'ha d'agafar ritme de

treball, que s'ha de preguntar per saber, que s'ha d'explicar per fer aprendre, que s'han de cercar situacions de conflicte per fer avançar, professors i alumnes han de construir conjuntament...

Moltes d'aquestes qüestions vénen a tomb perquè ens les han ensenyades la gent que fa classe un dia sí i l'altre també ...i no precisament als nivells d'elit de l'educació, gent que està posada en associacions on el treball conjunt és el que prima, buscant el perquè de les coses i fugint de bacinades d'exàmens, de cops de colze i d'amiguismes de conveniència, i on el prestigi es guanya amb el treball del dia a dia.

Un d'aquests eixos el representa, sens dubte, des de fa uns quants anys, els Moviments de Renovació Pedagògica —MRPs, com familiarment els coneixem—. Ara, aquests bon col·legues de tota Catalunya estan decidits a celebrar el seu primer Congrés, per veure què s'ha fet i, sobretot, per seguir el camí iniciat en un punt força llunyà. Nosaltres, des de l'editorial d'una revista educativa pensada i feta per a les comarques de Catalunya, i amb l'evidència que el parer de molts ens avala, volem dir que estem en tot i per tot al seu costat. Com sempre, la seva experiència ens serà útil. I esperem que fins i tot ho sigui als sords de poc escoltar, als cecs d'excés de vista i als creguts de la possessió estèril, caduca i nostàlgica de l'art i la ciència d'ensenyar. Ara i aquí, des de les àrees de Didàctiques específiques fem la crida a la participació en el debat. El projecte bé s'ho val. Som-hi!